

Аничка

Твойто писмо. (Изправя се гърбомъ къмъ него)

Борисъ

Мойто писмо? Защо... такова... въ мойто писмо нѣма нищо...

Аничка

Нѣма нищо ли? Обяснявашъ ми се въ любовъ, правишъ ми предложение за женитба и казвашъ, че нищо нѣмало. Азъ не очаквахъ това отъ тебе. Сърдита съмъ.

Борисъ (смутенъ, несъзнателно прави движение съ ржка около яката си)

Но, Аничке... такова... какъ да ти кажа... това е сериозно. Азъ, вѣрно е, ти писахъ, защото се стѣснявахъ и тъй ми бѣше по-лесно да го кажа. И сега съмъ готовъ да ти го кажа... Не мога да се изразявамъ, ще ти го кажа както мога. Азъ, Аничке... такова... съмъ сторилъ намѣрение да си свия и азъ свое гнѣздо... Време е вече, решилъ съмъ го. Ти ако нѣмашъ нѣщо противъ, ако си съгласна... ако си съгласна, Аничке, да станешъ моя жена... Търговията ми върви, материално съмъ добре... Време е... Майка ми е на сжщото мнение...

Аничка

Стига, стига. Ще се разсърдя повече.